

[Ove Hansen.]

vil en regel som den her skitserede bevirke, at en sådan kommune først får adgang til at nedsætte personfradragene for det følgende skatteår, hvor indtægterne muligvis stiger igen.

En ordning som den af venstre og de konservative her foreslåede, hvorefter gennemsnitsindtægtens størrelse skal være afgørende for personfradragets størrelse, vil også skabe særlige problemer i de bysamfund, der omfatter flere kommuner. Det vil således kunne forekomme, at en eller flere nabokommuner får mulighed for at nedsætte personfradragene, medens andre kommuner inden for samme bysamfund er afskåret fra at ændre deres personfradrag. Vi finder en sådan ordning meget uheldig, og jeg tror, at de kommunale organisationer, hvis vi retter henvendelse til dem, vil give os medhold i vore betragtninger. Den ensartethed og forenkling, vi har stræbt efter i den kommunale beskatning, brydes her.

Flertallet i udvalget kan ikke medvirke til gennemførelse af ændringsforslagene nr. 2 og 4, og jeg anbefaler det høje tingsmedlemmer at stemme imod disse to ændringsforslag.

Jens Chr. Christensen: Venstre kan give tilslutning til ændringsforslagene nr. 1 og 5-9. Ændringsforslag nr. 3, som er stillet af finansministeren og tiltrådt af de 3 regeringspartier, betyder efter vor formening i nogen måde en forbedring af den nuværende kommuneskattelov, men jeg kan også sige, at det i nogen måde er en indrømmelse til det, vi fremførte, da loven var til behandling for et år siden. Det betyder imidlertid efter min opfattelse ikke tilstrækkeligt. Efter ændringsforslaget tillades det fremtidig kommuner med over 4 000 indbyggere — mod efter lovforslaget 3 000 indbyggere — at beholde det lave personfradrag. Men det er slet ikke sikkert, at indbyggertallet i en kommune står i ligefremt forhold til den velstand, der er i kommunen. Det er f. eks. muligt, at en kommune med et lavt indbyggertal er ret velhavende og derfor vil have råd til at give det store fradrag.

Ved ændringsforslag nr. 2, som venstre har stillet sammen med det konservative folkeparti, foreslås det derimod, at gennem-

snitsindtægten i kommunen skal være bestemmende for, hvor stort et personligt fradrag der skal gives. Vi foreslår som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Ove Hansen, at i kommuner med gennemsnitsindkomst under 7 000 kr. skal fradraget være 3 000 kr. for forsørgere og 1 500 kr. for ikke-forsørgere; vi finder det rimeligt, at man i de kommuner, hvor gennemsnitsindkomsten er lav, nøjes med det lille fradrag. Vi ved desuden, at det store fradrag i en kommune med lavt indkomstgennemsnit kan medføre, at en meget stor del af kommunens skatteydere bliver helt fritaget for at svare skat, men alligevel ifølge gældende love bevarer deres borgerlige rettigheder på alle områder, og det er efter vor mening uheldigt, hvis en stor part af en kommunes borgere har medbestemmelsesret, men overhovedet ikke bidrager til opretholdelse af kommunens økonomi.

Vort ændringsforslag går endvidere ud på, at i de kommuner, hvor gennemsnitsindkomsten ligger mellem 7 000 og 8 000 kr., skal kommunalbestyrelsen have frit valg med hensyn til, om den vil bruge det lave fradrag eller vil gå op til et fradrag på 4 000 kr. for forsørgere og 2 500 kr. for ikke-forsørgere. Så indrømmer vi, at når kommunerne først er oppe på en gennemsnitsindkomst over 8 000 kr., har de råd til at give det store fradrag. Derfor siger vi, at når kommunernes gennemsnitsindkomst ligger over 8 000 kr., skal de give det store personlige fradrag. Det er rigtigt, at vi også siger, at det skal være gennemsnitsindkomsten året forud, der skal ligge til grund for, hvilket fradrag der skal gives, men når vi har sagt det, er det af praktiske grunde, for at kommunerne kan vide, hvilke fradrag de skal regne med, når de laver deres ligning. I øvrigt kan man vel sige, at der ikke er nogen stor svingning i en kommunes gennemsnitsindtægt fra det ene år til det andet.

Endelig foreslår vi, at de kommuner, der én gang er kommet op på det store fradrag, skal gå mindst 1 000 kr. ned i gennemsnitsindkomst, inden de må have lov til at gå over til at bruge det mindste fradrag.

Det materiale, som udvalget har haft til behandling, viser, at det er i landkommunerne og de små bymæssige bebyggelser,